

Rabbi Ježíš

Marie-Aude Muxail

Ilustrace Františka Loubat

Je pryč!

„Už jsi slyšel tu novinu?“

Zvedl jsem hlavu. Jan vešel dovnitř. Běžel tak rychle, že mu teď srdce buší jako o závod, sotva popadá dech.

„Jakou novinu?“ Co Ježíš zemřel, schovávám se v tomhle domě. Budeme snad muset zmizet?

„Přišly s tím ženy,“ odpověděl Jan. „Dneska ráno šly ke hrobu. Tvrdí, že Ježíšovo tělo zmizelo. Ale někoho tam viděly. Myslely si, že je to zahradník, a tak se ho ptaly...“

„Počkat, počkat! Jaké ženy?“

Jan se zhluboka nadechuje, ale já hořím zvědavostí.

„Marie z Magdaly. A také Jana, znáš ji? Žena toho správce. Ty ho viděly.“

„Ale koho viděly?“

„Hrob je prázdný, Petře! Ježíšovo tělo už tam není!“

Jan skoro křičí, a pak dodá tišším hlasem:

„Ženy tvrdí, že viděly anděla...“

„Takže to byl anděl, nebo zahradník?“

Jan zmlkne, je celý v rozpacích. Buď bylo vyprávění těch dvou žen tak zmatené, nebo jim špatně rozuměl. Začneme tedy znovu od začátku:

„No, takže ženy šly ke hrobu...“

Jan opět vysvětluje: „Nejdřív ženy uviděly, že kámen, který uzavíral hrob, je odvalený. Potom se za nimi objevil nějaký muž v bílém a naléhavě jim sdělil: ‚Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tady. Už neplačte!‘“

Nevěřicně kroutím hlavou: andělé, duchové... Co dalšího se ještě asi dozvím?

„Jane, on přece zemřel. Copak jsi to neviděl na vlastní oči? Vždyť jsi stál pod křížem, bylo to v pátek. A nebýt Josefa z Arimatie, který si

*Nevím proč, ale utíkáme spolu jako o závod.
Lidé se zastavují a ohlížejí se za námi, když je míváme.*

vyžádal, aby mohl pohřbít jeho tělo, visel by tam doted’.“

Jan se na mě zpříma podívá:

„Takže tam se mnou nejdeš?“

„Nikam nejdu!“ odpovím zprudka, i když mi to rve srdce.

Odešel sám. A znovu se rozhostilo tíživé ticho.

„Počkej!“ volal jsem na Jana. „Počkej na mě!“

Vyběhnu za ním do uličky. Ani se neotočí, dokonce zrychlí krok. Když ho dohoním, dá se do běhu. Nevím proč, ale utíkáme spolu jako o závod. Lidé se zastavují a ohlížejí se za námi, když je mjíme. Kdo tam bude dřív? Jan je rychlejší, a tak vstoupí do zahrady jako první.

„Podívej se, ten kámen!“

Natáhne ruku ke hrobu. Je otevřený. Ten těžký kulatý balvan je odvalený na stranu.

„Určitě je to tenhle hrob?“ zašeptal jsem.

Ve skále je vyhloubeno více hrobů. Já sám jsem při pohřbívání nebyl.

„Měli bychom se zeptat toho Josefa z Arimatie.“

Ale Jan mě přeruší:

„Pojď, jdeme!“

Přistupujeme ke skále. V pološeru otevřené jeskyně vidím bílé pruhy plátna, kterými se omotává mrtvé tělo. Jan se zastavuje u vchodu. Položím mu ruku na rameno, aby mě nechal projít. Vejdu dovnitř. Pokleknu u pruhů plátna, aniž bych se jich dotknul. Oči si přivykají na šero. Potom spatřím roušku, kterou měl mrtvý Ježíš přikrytý obličej. Teď leží trochu stranou, složená.

Když vyjdu ven do denního žáru, jsem ze všeho tak rozrušený, že se celý třesu. Jan na mě hledí a v očích se mu blýská otázka:

„Kde jen může být?“

Hrob je prázdný a zahrada opuštěná.

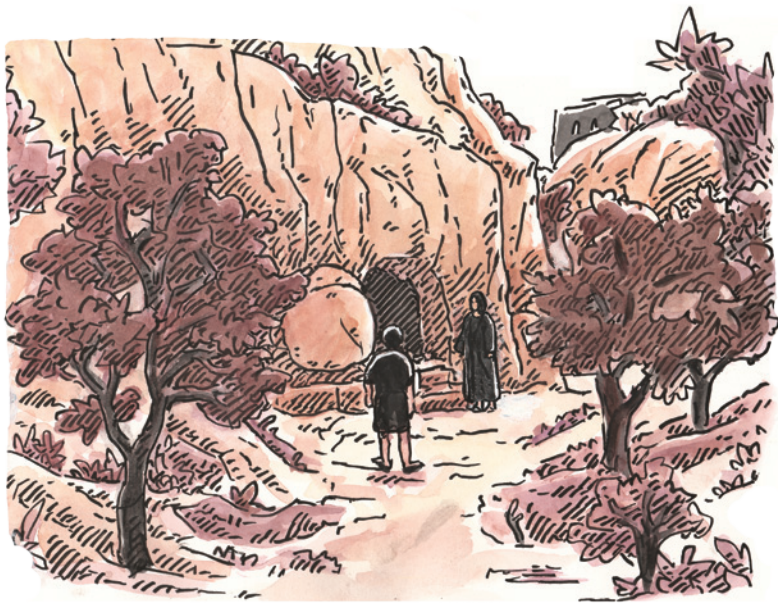
Vracíme se do rušných ulic Jeruzaléma. Necítím se tu dobře. Nás Galilejce tady totiž nemají moc rádi a často říkají: „Tupý jako Galilejec.“

„Ty, Petře, co teď budeš dělat?“ zeptal se mě Jan.

„Vrátím se domů, do Kafarnaa.“

„Mohli bychom se snad ještě jednou sejít, všech jedenáct,“ navrhuje Jan. „Třeba budou ostatní vědět něco víc.“

Mlčky přikývnu, ale myslím v tu chvíli na setkání se svými rodáky. Už nejsem tím, koho znali. Oni mi říkali Šimon.

Obsah

Je pryč!	7
Nebesa se otevřela	13
Je to kouzelník!	22
Ježíš vyhání démona	28
Dotýká se malomocného	35
Vstaň!	42
Pojď za mnou	47
Talitha kum	53
Za koho mě pokládáte vy?	58
Neúspěch.....	65
Hej, Zachee!	71
Láska k penězům.....	75
Peníze z lásky.....	80
Farizeové nastražují past.....	84
Odsouzená žena	90
Je jen jediné přikázání.....	94

Nebezpečí ze všech stran.....	99
V Jeruzalémě.....	104
Zrada.....	109
Smrt!.....	117
Ukřižovali ho.....	125
On žije!.....	130
A jak to bylo dál?.....	137